

ЙОРДАН ПОПОВ

ТРЕЛИ В БЕТОНА

chitanka.info

В железобетонното здание на Института по нервнопаралитични бойни газове по време на почивките радиоуредбата излъчваше записи с чуруликане на пойни птици и свирене на щурчета. Това дотолкова унесе учения 17–22, че той полегна на свитата си дясна ръка и заспа.

Напоследък му се налагаше често да работи по четиринайсет, а по време на изпитанията — и по петнайсет, шестнайсет часа на денонощие. Новият боен газ „лехней“ с право бе наричан от военните в института „хуманен газ“. Той имаше за цел не толкова да порази живата сила на противника, колкото да нанесе психологически шок. Пораженията, които предизвикваше, бяха съвсем невинни: от неговото въздействие устните на човека се напукваха, ноктите на ръцете и краката окапваха, а клепачите на очите се възпаляваха и при разтриване с ръка гноясваха.

Преди да заспи, 17–22 прочете отново писмото на жена си. В писмото имаше нова снимка на сина му. Жена му пращаше такива снимки веднъж в месеца. Снимките съхраняваше в едно от чекмеджетата на бюрото си. Рядко можеше да види семейството си поради естеството на работа, но когато разгърнеше пред себе си номерираните по реда на получаването снимки на сина си, момчето сякаш растеше пред очите му. С жена си говореше често по телефона, понякога два пъти в една и съща седмица. Тя го уведомяваше за новите покупки в домакинството. Разказваше му за модела на роклята, която си шие в момента. Гласът ѝ бе равен, апатичен. Само понякога се оживяваше, и то бе в случаите, когато тя бе срещнала в предния или същия ден бивши колеги от университета. На чашка кафе те всички си спомняли разни младежки своеволия, романтичните събирания в мансардите, както и някои забележителни излети до близки и далечни места.

Спомените за ония години, така далечни от действителността, го угнетяваха и той бързаше да промени темата на разговора:

— Признай, че са остарели! Ако ги видя на улицата, сигурно няма да ги позная, нали? Особено жените...

Тя възразяваше. Не, напротив, изглеждали чудесно. Особено жените. Не пропускали концерт. Продължавали да ходят по разни живописни кътчета на екскурзии. Правели разкошни пикници. Повечето играели тенис и поддържали добра фигура. Сузан (Коя Сузан? — Русата, по която беше лапнал по едно време! — Не си

спомням никаква руса Сузан, но както и да е, продължавай!), та същата Сузан, която е раждала вече четири пъти, е толкова младолика, че голобради момчурляци от игрището я закачат...

— Доволна ли си от новите мебели? — прекъсваше я той. Насоката на разговора съвсем не му харесваше.

— Да — казваше тя и млъкваше.

Понякога разговорите по телефона съвсем не вървяха.

— Защо ми се обаждаш с такъв отпаднал и отпуснат глас — питаше той. — Да не си болна?

— Не съм — отговаряше тя. — На мен ми се струва, че твоят глас е отпуснат, дори унил.

— Глупости — казваше той с усилие да вмъкне няколко бодри нотки.

— При мен нещата са наред и няма причини гласът ми да е унил. При теб нещата в ред ли са?

— В ред са — отвърщаше тя.

— Тогава защо ми говориш с такъв отпаднал и отпуснат глас?

— Не е отпаднал — казваше отегчено тя. — Просто така ти се струва. И без друго не се виждаме, нека поне не се караме.

— Да се караме? Боже, опази! Констатирам, че гласът ти е вял и отпуснат, това е всичко... Доволна ли си от новите мебели?

След такива разговори по телефона той изпадале в мрачно настроение, ден-два не проронваше дума и избягваше колегите си. С обслужващия персонал се държеше остро, почти грубо, дори привлекателните млади сервитьорки в ресторанта на осмия етаж, безшумно подвижни и винаги усмихнати, го дразнеха с идиотско стандартните си усмивки. После го обхващаха скрупули, той съжаляваше за това, че не е способен да се овладее, и уединен горе в кабинета си, изваждале последната снимка на сина си и я гледале с тревожни очи. Следващия път, когато жена му се обаждала, той правеше всичко по силите си, за да заличи неприятния спомен от последния телефонен разговор. За да придаде някаква интимност на тона, наричаше я „сладка“. След това се мъчеше да я развесели, с тягостното вътрешно чувство, че това никога няма да му се удаде.

— Сладка, знаеш ли вица за аквариума?

— Не помня вицове. Ако ти прави удоволствие, кажи го.

— Снощи умряхме от смях. Имаме един шегаджия, все ги пуска едни, да се спускаш. Един попитал приятеля си: „Харесваш ли ми аквариума?“ Приятелят му кимнал утвърдително и на свой ред попитал: „Да, само че къде са рибките?“ А оня: „Как, не виждаш ли хайвера на дъното!“ Приятелят отвърнал: „Че това хайвер ли е?“ „А какво — вика оня, — според тебе да не са рибки?“ Ха-ха-ха... Ало, ало?

— Да.

— А, стори ми се, че ни прекъснаха.

— Никой не ни е прекъсвал.

— Ами като не ни е прекъсвал, защо не чух да се смееш?

— Не беше смешно.

— Напротив, ужасно смешно е и в момента едва се сдържам.

Друг е въпросът, ако аз не мога да го разкажа както трябва или ти, сладка, нямаш настроение... Доволна ли си от новите мебели?

Да, от мебелите била страшно доволна. Просто не можела да им се нарадва. По цял ден ги гледала и не била в състояние да откъсне очи от тях. За да бъде радостта й пълна, навивала часовника да звъни посред нощ, ставала и пак разглеждала мебелите, с надеждата да й се присънят, след като си легне отново...

Не, нещо не върви в живота им, както по-рано. Може би е време да сменят колата. Промените в живота го правят по-ведър, по-приемлив. Един нов модел, защо не? Биха могли да излизат с него в околностите на града и по-далече, да дишат аромата на тревите с пълни гърди, да изкачват стръмни пътеки и хванати за ръка, да слушат песента на птиците и свиренето на щурците...

Радиоуредбата излъчваше записи с чуруликане на пойни птици и свирене на щурци. Ученият 17–22 спеше на бюрото си. Събуди го внимателно, но настойчиво побутване по рамото. Беше неговият приятел — полковникът. Ученият разтърка очите си, потисна една прозявка, но се протегна доста свободно и рече:

— Унесъл съм се и съм заспал. Сънувах необикновен сън.

Какво ли необикновено може да сънува един цивилен! Военният го гледаше снизходително. Ученият продължи:

— Сънувах действително необикновен сън. Представи си — в току-що избухнала война ние изпробваме върху живата сила на противника нов газ...

Военният го изглежда с интерес.

— Новият газ имаше странно въздействие — той просто разкихваше неприятелските войници. Ние пуснахме контейнери с този газ и неприятелските части се разкихаха. Тогава от нашите предни позиции се чу многогласов възглас: „Наздраве!“

Противникът продължаваше да киха ожесточено, но нашите храбреци заглушаваха кихането с викове „на здраве“. После двете войски се срещнаха и войниците започнаха да се тупат с длани по гърбовете. От тупането по гърба на противника му мина кихането, той се успокои и взе да вади от раниците провизии. Наоколо бе пролет, дърветата бяха обкичени с цвят, пееха птици. Нашите бойци извадиха манерки с вино и всички като по дадена команда насядаха на зелената трева. На общата трапеза нашите изпяха три песни, противникът изпя също три свои, след което всеки се върна на първоначалните си позиции... Ето такъв сън сънувах.

Ученият млъкна.

Военният поклати глава замислено и рече:

— Направо кошмар!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.